

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius, Museum Tusulanum, 1986, s. 118. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639966700672/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

sen været hos Deres Daatter? Ikke for nyelig, svarede min Fader, saa
15 vidt, som jeg veed. Saa kommer han nok, sagde *Moltke*, men Bed hende,
at hun lader mig faae, det han skal tale med hende om, saa snart som
mueligt. *Nielsen* kom ogsaa samme Formiddag, og sagde mig, at jeg skulde
sende *Moltke* en Ansøgning til Kongen om Understøttelse til mit Ar-
Beyde, som han ogsaa Bekom; og jeg fik derpaa de 200 Rdr Pension, som
20 jeg nu har. *Resolutionen* Lydede: at denne Pension allernaadigst
Blev mig tillagt for at forøvsætte mine Arbeyder, der havde draget
fremmede *Nationers* Opmerksomhed til mig, og skulde derfor følge mig
hvor og i hvad Forfatning jeg var. Da *General Post Amtet* gjorde mig
det Bekjendt tog jeg ud og takkede *Moltke*; han sagde, at han havde gjort
22 sig megen Umage for at skaffe mig de 300, men *Post Directeurene*
havde ikke været at Bringe dertil. Af en anden *Casse*, lagde han til,
havde jeg nok kunde faaet dem, men saa var jeg Bange, at De ved en
foregaaende Forandring maatte mistet dem igien, men her er De
vis paa dem og overlever *Reventlau* Deres Fader, saa sørger han vist
30 for Dem. Pensionen fik jeg ikke førend 1772, og jeg havde endda
maattet Bie længere, dersom *Holmskiold* ikke var bleven første *Post*
Directeur, men han paastod, at da Kongen havde givet mig det til mit
Arbeydes Fortsættelse, saa Burde jeg ogsaa nyde det først og frem-
mest for nogen Anden.
35 Jeg havde samme Kræsenhed i Henseende til min Pen, som *Julius*
Cesar over sin Kone: Hun maatte ikke engang være mistænkt, og
Skinnet af Hyklerie, maatte ikke hvile paa mig, og derfor roeste
Jeg aldrig nogen af De Stoere, endskiønt mit Hierte følede deres
gode Handlingers fulde Værd. Men da *Bernstorff* 1770 Bekom sin
40 Afskeed og forlød Landet, saa glemte jeg ikke at udtrykke mine
Følelser over ham i mit Digt over Frihed og Eyendom; thi en fæl-
den Minister kunde ingen finde sin Regning ved at roese, og følge-
lig maatte den Bære Sandhedens udødelige Præg hos Efterslægten.
Der vare vel de i Selskabet, som ønskede, at jeg vilde forandret

- 45 det, som ogsaa var Aarsagen, at det Blev det andet i steden for
Det første, men jeg var urykkelig, og sagde med *Pilatus*: det jeg
skrev, det skrev jeg.
- Aaret 1771 skienkede mig det høveste Gode jeg har nydt i Livet,
endskiøndt jeg først mange Aar efter lærte at kiende Gavens fulde
39 50 Værd. Jeg tog sielden ud, og da mange vare af den Mcening, at den
megen Stille Sidden var min Helbred skadelig, saa tog jeg den Som-
mer undertiiden Froekost i Kongens Hauge, og gjorde mig en temnelig
Motion. Jeg havde valgt mig Morgenstunden, saa vel fordi den var
meest forfriskende, som og fordi der paa den Tiid var mindst Folk
5 i Hagen. Den 16de *Junij* havde jeg Bestilt min *Caffee* ved Spring(→
vandet og da jeg gik ind i det nærmeste Lyst Huus, fandt jeg der et ungt
Menneske sidde at Læse, som jeg kiendte af Anseende, men aldrig
havde talt med. Hans Tilbageholdenhed og store Beskedenhed voldte at
han gik Bort, men da min Broder kiendte ham Bedre end jeg, saa Bad
10 jeg ham at hende ham tilbage, og han havde den Godhed at føye min
Begiering. O hvor lidet tænkte jeg den Gang paa, at Forsynet her ved
Lagde Grunden til mine kommende Dages Lyksalighed, at dets Godhed i
dette ædle unge Menneske skienkede mig et Gode, som jeg saa ofte med
Taare havde anraabt det om: en sand, en troefast Ven, og at jeg først
15 mange Aar derefter, skulde dagligen takke det med Glædes Taare for dette
kiere Møde. At jeg ikke overdriver det, maae De selv tilstaae, naar
jeg faaer sagt Dem, at det var den velsignede, den evig elskede *Johan*
von *Bulou*, hvis Kiendskab jeg gjorde paa denne Glædelige Dag.
- Jeg havde givet 8te *Original Comedier* og mange Oversættelser
20 til det Danske Theatre uden at have faaet en eneste Skilling for
dem, saa jeg hidindtil ikke havde høstet anden Nytte af mit Arbeyde
end Ære, Skandskrifter, Critiquer og mange Fiender. Hvor glad blev
jeg altsaa ikke, da der Aaret 1773 kom en Jndbydelse i Aviserne fra *Di-*
rectionen til at arbeyde for Skuepladsen, og hvorved ikke allene Prii-
25 sen for hver *Genre* Blev fastsat, men endog foruden Betalningen